

LA CAMPANA CATALANA

Mestre campaner: J. ROCA Y ROCA
Mestre ninotayre: APELES MESTRES

Donarà un toeh cada divendres, y extraordinariament sempre que convingui

REDACCIÓ Y ADMINISTRACIÓ:
RAMBLA DEL MITJ, NÚMERO 26, BOTIGA — BARCELONA
La correspondencia administrativa á n' en BIELET CANTIJOCH

Aquest número val 10 centims per tot Espanya
Després d' un més de sa publicació, 20 centims

PREUS DE SUSCRIPCIÓ
ALS NÚMEROS ORDINARIS

Barcelona	1'50 trimestre	4'00 mitj any	8'00 un any
Espanya	2'00 id.	10'00 id.	20'00 id.
Extranger	5'00 id.		

ELS TARATS DE LAS OLIGARQUIAS

—No 'n fan á la vostra farmacia d'aquest elixir; pero si 'n fessin y l'arribessiu á pendre pitjor pera vosaltres, porque en lloch de curarvos vos mataria.

(Dib. de BRUNET)

AGRAHIMENT Y BONS PROPOSITS

A tots els que 'ns han felicitat per la aparició del primer número, en la impossibilitat de respondre'ls un per un, els hi enviém la expressió de nostre més viu agrahiment.

El primer número de LA CAMPANA CATALANA ha sigut un éxit. Però un éxit inmerescut. Som els primers en proclamar-ho. El tenim per un ensaig, per un esbós de lo que 'ns proposem per més endavant. No estém prou contents del seu aspecte tipogràfic. Ab tot y que la rotativa de La Publicidad, conduhida habilment pel maquinista Bruno, va fer prodigis, que sabran apreciar els intel·ligents, a nosaltres, posantnos en el lloch del gros públich, no 'ns satisfà prou l'estampació del número primer.

Y hem buscat y trobat desseguida un bon remey. Reservant la rotativa pera 'ls cassos extraordinaris en que 's fassi necessari imprimir el periódich ab gran rapidés, per lo que toca als números ordinaris, en lo successiu serán estampats ab màquina plana, lo qual ens permetrà decorarlos ab notas de color, sempre que ho creguém convenient y 'l públich ens indiqui la seva preferència, ab la bona acollida que 'ls hi dispensi.

A tal efecte desde avuy disposém del acreditat establiment tipogràfic dels Srs. Tobella y Costa, que han tingut a bé posar al servey del nostre semanari sos actuals elements y altres que 's proposan adquirir.

Tinguin en compte els nostres lectors que 'l present número, per haverse hagut d'organizar rapidament, no es mes que una improvisació.

De lo que sí estém satisfets, y ho dihem tal com ho sentim, es del tamany y del format.

Tant els que 'l troban massa gran com 'ls que creuen qu' es massa petit, veuran que te la mida justa si 'l cotejan ab els principals periódichs del seu gèneru que 's publican a Alemania, Fransa y Italia. Y consti que 'l tamany no 'l hem triat nosaltres, sino que 'ns l'imposaren els corrons de la rotativa; però ha coincidit ab el del *Simplicissimus* y altres no menos importants, y n'estem joyosos.

Ja veuran com a no tardar gayre tindrem imitadors, com tants y tants ne va tenir *La Esquella de la Torratxa*, que

per indicació nostra tragué 'l tamany que avuy usa encare.

Y ara dispensin si per donar aquestas explicacions que jutjo necessarias, ho he tingut de fer en termes tals que no sembla sino que se m' haja mort l'avia (lo qual es cert) ó que siga fill de Ca'n Alaban (lo qual no es veritat).

Certascos es impossible expressarlas sense sufrir poch ó molt agravi ó fer tornar una mica roja a la Senyora Modesta. EL MESTRE CAMPANER.

CRÓNICA

UN ALTRE VIATJE REGI

S'HA de reconeixer que l' Amo Toni es tot un artista, cultivador de diverses especialitats. Nosaltres, encare que adversaris seus en política—si 's diu que la rahó cal donarla a un moro, ab major motiu s' ha donat a un Maura—no li regatajarem la nostra mes sincera admiració en son triple aspecte de retòrich, aquarelista y organisador de viatjes regis.

Com a retòrich està sempre en funcions: la seva boca privilegiada es un laboratori inagotable de frases pintorescas, espatagants y espurnejants com cohets; l'aquarela la cultiva, principalment, durant els seus estiuheigs, quan se troba allunyat del poder, y 'ls viatjes regis, sempre qu' es president del Consell de Ministres, y en las ocasions en que 's proposa conseguir un determinat efecte.

Tres vegadas, desde que ocupa 'l soli, haurá vingut D. Alfons a Barcelona, y totas tres acompanyat del gran artista mallorquí. El primer viatge l'organisa l' Amo Toni pera neutralisar, ab un esclat de galas aparatosas, desbordaments de l'expansió republicana. Pera 'l segon aprofitá las tristesas produhidas pel desbordaments del Cardener, el Segre y altres rius de Catalunya. El que vá a realisar-se d'aquí poch dias, te per objecte, a lo que sembla, posar un dich als desbordaments de la Solidaritat Catalana en pró del l'Autonomia.

De manera, que a tots els desbordaments, aixís de la Naturalesa com de la passió política, hi aplica l' Amo Toni 'l mateix tòpich: un viatge regi.

Nosaltres, republicans empedernits y autonomistas acérrims, ens alegrem de aquesta singular aplicació, perque tenim observat que cada vegada que 'l Sr. Maura intenta conseguir un determinat efecte a favor seu, aquest efecte al cap-devall resulta sempre a favor nostre.

La ciutat de Barcelona, *archivo de la cortesía*, com la califica 'l immortal escriptor, no pot desmentir la seva antigua fama, y menys tractantse del quefe del Estat. Pero tal com *lo cortés no quita á lo valiente*, segons diuen els castellans, tampoch la cortesía deu ni pot ceder may en merma ni detriment de la convicció política. Y Barcelona, a fur de moderna y progressiva, es una ciutat eminentment republicana. Ho es més avuy de lo que ho era l' any 1904, quan el primer viatge regi, tan solemne, fastuos y afalagador dels sentits, perque avuy ho es per convicció, y aqueixas idees, en aquell temps circunscritas al element popular, s' han anat diluint en aqueixa atmósfera que tant a pler respira una part molt considerable de la nostra burguesía, qui, després de treure 'ls seus comptes, reconeix la superioritat del régimen republicá sobre qualsevol altre... Oh! els catalans ne sabem una mica de contar, y 'ls més de nosaltres trobem que 'l governarnos y administrarnos nosaltres mateixos, directament, a la pata-lla, sense artificis ni convencionalismes, es cosa que 'ns resultaria molt bona, molt expedita y molt barata!

Y 'ls mateixos governants de la monarquia 'ns donan en certa manera la rahó, dat l'afany ab que procuran democratizar a l'antigua y veneranda institució. Aixís com en els temps antics la realesa era un dret diví, y la morada del monarca, un sagrari inaccessible, y las testas coronadas no apareixian en public com no sigues envoltas en certa magestat sagrada, aplanadora, lo qu' es avuy els reys s'afanyan a descendir fins al poble, vesteixen tal com vá vestit el poble, ab el poble 's franquejan, y res els plau tant com passar als ulls del poble com personas amables y amigas de la senzillés y la familiaritat. Me sembla que hi ha reys avuy, que a no vedarlos hi 'l interés dinastich y patrimonial, lo qu' es pel seu gust se declararian republicans.

El pretext del proxim viatge es l'arribada al Port de Barcelona d'una esquadra austriaca que ab el mateix ó major motiu hauria pogut anclar en qualsevol

altre port d' Espanya: l' ocasió que s'aprofita es l'inauguració de las obras de reforma, ab l'enderrocament de la primera casa.

¿Efecte positiu de tot aixó? Cap, senyor Maura.

La reforma de Barcelona es cosa enterament nostra, contra la qual, y en un llarch decurs d' anys, s'hi oposaren per part dels poders centrals y la seva burocracia tota mena d'obstacles y dificultats. Si a darrera hora se 'ns han aplanat en part, tothom té per segur que mes prompte y mes completament els hauriam descartat nosaltres mateixos, de possehir lo que tot bon catalá desitja, y que a la fi, y per volerla ab tota l'ánima, alcansarem: l'autonomia.

Y ara que 'ls hi sia grata la seva estancia a Barcelona, es lo que desitjem als que dintre de pochos dias vindrán a visitarla, y que compreguin bé y clarament lo que Barcelona pensa y lo que vol: tal es el nostre desitj.

Dit aixó, creyém que un concell de amich no hi estará de més.

Al passar pels nostres carrers, quan se treguin el barret pera saludar al poble, guardinse de les malas tretas del Mars marsot, qu' es de tots els mesos del any el mes estrambóich y rampellut.

No era precisament pel Mars, sino a darrers de Setembre ó primers de Octubre del primer any del seu reynat, quan D. Amadeo visitá Barcelona. Y feya un grisol... No semblava sino que 'ls borbónichs, qu' estavan molt enfadats ab aquell rey, bufessin.

D. Amadeo, acompanyat del arcalde, recorria a peu els carrers de la Ciutat: ell anava ab leviteta ajustada, *de cuerpo gentil*: l' arcalde engabanyat ab un abrich molt groixut y 'l coll alsat fins a las orellas.

De prompte se li ocorregué preguntar-li al rey:

—S. M. debe sentir frío: ¿verdad?

—No!—respondgué D. Amadeo.

—En este caso—afebí—l' arcalde—S. M. irá muy bien gobernado por dentro

El pobre D. Amadeo no hi anava pas gaire de ben governat per dintre.

Un any y alguns mesos després de la seva visita a Barcelona, se 'n tornava al seu país, passant per Portugal... perque els seus ministres responsables s' havian fet impossibles.

P. DEL O.

SOCOLADA

LILIANA

POEMA DE L' APELES MESTRES

N'ERVIÓS estava 'l poeta artista, y al saber que 'm disposava a llensar totas las campanas al vol en honor de la seva *Liliana*, prou tractá de impedirho, mes no haventho pogut conseguir, fugí per l'escala de caragol avall com si un diable l'empaytés.

Consti qu' en aquestes moments es fora del campanar y que aquesta tocada de gloria se fa malgrat seu, puig me deya qu' essent de la casa, no ho trobava bé, com si tingués por del que dirán els rutinarios y els murmuradors.

¡Ay Senyor, y que poden dir, ni quina forsa tindria la seva veu ofegada com deuria trobarse per l' esclat admiratiu que ha produhit la publicació de un libre, qu' en tots conceptes simbolisa un nou y gran triomf de la cultura catalana!

Es Catalunya qui ab just motiu s' ha de mostrar orgullosa de *Liliana*, l' obra mestra de un gran poeta, insuperable artista a la vegada, que tantes n' ha produhidas y totas tan hermosas, y de un libre además, primer de la bibliografía de la terra, que té en l' Oliva de Vilanova un estampador de gust depurat digne de tractarse de tú ab els primers del mon modern.

Aixís ho ha regonegut per vot unánim la premsa, que abans que nosaltres ha parlat de aquesta joia de la poesia, de la

il·lustració y de l' art tipogràfic, la qual si per son preu forosament elevat no está al alcans de totas las fortunas (1) despertarà sempre l' admiració del public en massa y avivará entre las personas de gust l'afany de possehir-la.

Pel saló Parés desfilava senmanas en rera la gent a munions admirant a cor obert els dibuixos originals, que siguen la génesis del poema.

Es curiós saber que abans d' escriure 'n un sol vers, el genial Apeles li doná forma gráfica. ¡Tan penetrat n' estava! ¡Tan connaturalisat ab la fantasia que s' havia forjat y que té per escenari 'ls misteris de la selva, per héroes els gnoms, els silfos y demés genis microscopichs habitants del boscatje, dels llachs y de las covas, y tot un estol de insectes y flors, y per assumpte un sentit drama d' amor, ab tochs del més delicat humorisme!

Després, la mateixa ploma que havia dibuixat aquell grandios y bellugadís microcosmos, trassá els versos d' or en els quals un no sab que admirarhi més, si la inspiració que 'ls anima ó la llum que 'ls inonda; si la gracia xamosa qu' en ells esbatega ó el primer de cisell que 'ls avalora. En aquest punt, may l' Apeles, mestre entre 'ls mestres en el art de la poesia, havia arribat tan enllá.

Parli ell per nosaltres y jutji 'l lector.

EL ROSSINYOL

¿Sentiu?... Quina veu, quin doll d'armonia, ja tendre, ja ardent, ab suau melangia

(1) Quinze pessetas l' exemplar. Aquí a Espanya sembla que no pugui ser que un libre de versos costi 15 pessetas; mes en qualsevol altre país, dadas sas magnificas condicions, seria regalat.

ressona en la nit y aumenta y s' exten y escampa y destría semblant inondar el blau firmament? Quin es eixa veu, que pareix a l' hora un himne y un plany, que riu y que plora, ja alegre y vibrant com un raig de Sol, ja trist y esllanguit com un raig de Lluna?...

Es el rey dels cants, es el Rossinyol que plora, que riu, que canta tot d' una: es el Rossinyol.

EL ROSSINYOL

«Cor meu, amor meu, hermosa, graciosa, mon déu, mon sol déu, mon ésser, mon viure, mon somni mes blau que més me fá lliure, com més me fá esclau, que canto, que prego, que invoco, qu' honoro gaudintme en sufrir; t' adoro! t' adoro! t' adoro! t' adoro!... ¿Que més te puch dir?»...

Com si un raig de llum, iris d'esperansa, hagués penetrat en el cor de Puk, quan el Rossinyol terminá sa estansa va exhortarlo aixís ab accent poruch.

—Rossinyol amich, Rossinyol cantaire, dols enamorat, exquisit trobare, ¿vols venir ab mi? No t' duré molt lluny ni t' torbaré gaire! Baixarem al Gorch, tu volant per l'aire; jo a través la jonsa m' obriré camí. A la que m' ha pres la pau y alegría cantarem un lay: jo t' dictaria, tu me 'l brodarás ab arpegis d' or; tu ho dirás mellor que jo no ho diria lo que duch al cor.

El servey es gran, la mercé es immensa; mes, en recompensa, pren tot lo que tinch, lo que valch y puch! El bon Rossinyol ab accent d' ofensa, va respondre a Puk:

—Jo canto no més per la meua amiga y es pagat mon cant si 'l cor li commou. Jo no só juglar de siga qui siga; las mevas cansons no 's posan a sou. Del dolor ó 'l goig qu' en ton cor espleta, ¿qui millor que tu pot donar rahó? Si vols fer sentir, sigas ton poeta; si vols cantar bé, canta ta cansó.

Y aixecant el vol al cim d' una branca que gronxa suauement el sálzer brandant, revestit de llum per la Lluna blanca, repregué son cant ab veu més vibrant:

«... Mon ésser, mon viure, mon somni més blau, que més me fá lliure com més fá esclau, que canto, que prego, qu' invoco, qu' honoro, gaudintme en sufrir; t' adoro, t' adoro, t' adoro, t' adoro!... ¿Qué mes te puch dir?»

¡Y aquesta llengua tan dolça, tan melódica, tan armoniosa, en la qual el poeta *rossinyoleja* traduhint hi ab tanta fidelitat onomatopéyica las passadas y refilets del cantaire de la nit, ¿qui podrà dir ja qu' es la llengua aspre y cantelluda dels almogàvers?

Donchs com el fragment transcrit es tot el poema, el qual, además té trosos de una robustesa plena y de un accent vibrant, que anima sempre l'halé de la inspiració.

En una paraula: *Liliana* es l' obra definitiva de un gran poeta, y joia y orgull de una literatura cada dia més rica y admirada. Aixís es com se va afermant gloriosament la personalitat de Catalunya.

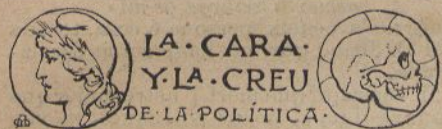
RATA SABIA.

PARLA EL LLEÓ DEL CONGRÉS

— Si continuan Vdes así, hasta yo me calo la barretina y aprendo a decir aquello de los «sese chuches».

(Dib. de JUNCEDA)

LA UNIO REPUBLICANA

H o diguerem un dia: la Unió Republicana ó será solidaria ó no será res.

Y en efecte, la part de la Unió Republicana, la més intel·ligent y desperta, que atemperantse á las orientacions admirables y lluminosas de D. Nicolau Salmerón, figura en la Solidaritat, ha adquirit una importancia política extraordinaria: es l'arbre mestre de la formidable màquina regeneradora constituïda pel poble català: es l'elaboradora activa de conviccions republicanas que s'van extenent y posant arrels en tots els estaments socials. El seu treball se tradueix en un'obra positiva y constant de republicanisació.

Quin contrast forma la seva acció fructuosa y desembarassada, ab l'incertitut y l'impotencia d'alguns elements valiosos, però excessivament preocupats, qu'encare no s'han decidit á estudiar desapassionadament y á comprendre bé la Solidaritat pera sumarse ab ella! Refractaris á la renovació política que s'imposa als vells partits, sense mes horizons que sos rancis dogmatismes, sense cap solució pràctica ni viable, corren perill imminent d'anquilosarse, de momificarse.

Pitjor encare será la sort dels que s'agitan en sentit frenèticament antisolidari. Sos afanys d'enlluhernar á las masses populars ab las flamaradas del odi y la passió, sas campanyas d'escàndols y mentidas, sas exageracions barrueras, no poden amagar del tot dugas realitats abrumadoras.

Es la primera, l'apoyo real que prestan als homes de las oligarquias monàrquicas, tan justament odiadas pel país.

Es la segona, la justa convicció que s'va formant de que tot el seu treball respon á un propòsit d'explotació iniqua de la inconciencia d'una part de las multitudes. Las volen ignorants, crédulas y exasperadas para millor explotarlas.

Pero cada dia aumenta l'numero dels que hi veuen clar y no s'resignan á seguir com moltons. Prompte serán mirats com un exemple risible d'imbecilitat els que s' deixin esquilar bonament y menar al escorxadó per a que 'ls falsos

redemptors del poble 'ls pelin y 's no dreixin ab las sevas llonzas.

P. K.

Persis vots contra tres acordá la minoria republicana fer obstrucció decidida al projecte d'administració local. El senyor Rodrigo Soriano parlá de presentar ell sol 4.212 esmenas.

La gravetat de la resolució contrasta ab l'insignificancia numérica dels elements que l'adoptaren; y l'anunci de las 4.212 esmenas, ni una més ni una menos, fet pel simpàtic y inquiet diputat per Valencia, dona lloch á creure que aquí s' tracta principalment d'una boutade.

No es ab una obstrucció sense base seria com s'han de combatre l'sentit reaccionari qu'entranya la representació corporativa tal com en Maura pretén establirla, y qu' es un dels grans defectes d'una ley per altres conceptes molt acceptable. La pretensió maurista s'combat cos á cos y no pas en bloc, y si sempre ab rahons y arguments de convicció, tal com ho han fet els dignes diputats de l'esquerra solidaria. Y si no s'pot evitar que la representació corporativa prengui estat, deu procurarse á tota costa, que quedi tancada dintre de tals límits, qu' en cap cas pugui desnaturalisar l'obra del sufragi universal directe, ni engendrar en lloch preponderancias oligárquicas y caciquistas.

Nosaltres esperém que sobre aquest punt l'esquerra y la dreta de Solidaritat Catalana, que tan noblement s'han combatut en defensa de sos respectius punts de vista, trobaran punts de coincidencia quan sigui hora de fixar els veraders alcans y condicions de la representació corporativa.

L'esquerra y la dreta son igualment lleals, patriotas y desinteressadas. Y de aixó n' dimanan la forsa y l'prestigi de la Solidaritat.

Ja tenim la porteria obligatoria y el porter convertit en espia del Estat. Ara, com sempre, la llibertat del ciutadà y la butxaca del contribuent han de pagar las conseqüencias de la ineptitut y dessidia de las autoritats.

El R. Decret de las porterias es senzillament despòtic, inquisitorial y ridícol, y será també del tot inútil mentres no s'hi afegeixi un articlel per l'istil:

«Art.º ... — Si en una misma localidad y por tres veces consecutivas esta llaren bombas, causen ó no víctimas, quedarán cesantes, *ipso facto*, los altos jefes de policía, el Gobernador de la provincia y el Ministro de la Gobernación, sin derecho á cesantía ni compensación alguna por el cese.»

Ab aquest article creyém que fora molt més eficás el R. D. porteresch, y, quan no, cada nova bomba ja s' portaria el conhort: una bona economia per l'Estat.

Y tampoch es just que no més rebí el país.

REQUIESCAT...

Ja els solidaris des d'ara no podrán moure més brega, que 'ls ha mort... Guadalajara... ¡ay! ¡qué dich!... en Sol y Ortega. Ell, no més que ab un discurs, al solidari ha partit, tant, que aquest sols té l'rekurs de partirse desseguit, realisant el bell ideal y l'afany constant, més viu, dels patriotas d'allà dalt, Guadalajara inclussiu. Ab el discurs fet per ell la patria queda salvada, puig tindrem altra vegada cacichs que 'ns llevin la pell y sufragi ab tupinada.

PAU-NYAP.

Baix la presidencia del Sr. Azcarate se reuní la minoria republicana del Congrés, ab la assistencia dels Srs. Montes Sierra, Miró, Calzada, Pérez Galdós, Llorente, Mayner y Morote, essenthi ade-

VEYENTLAS VENIR

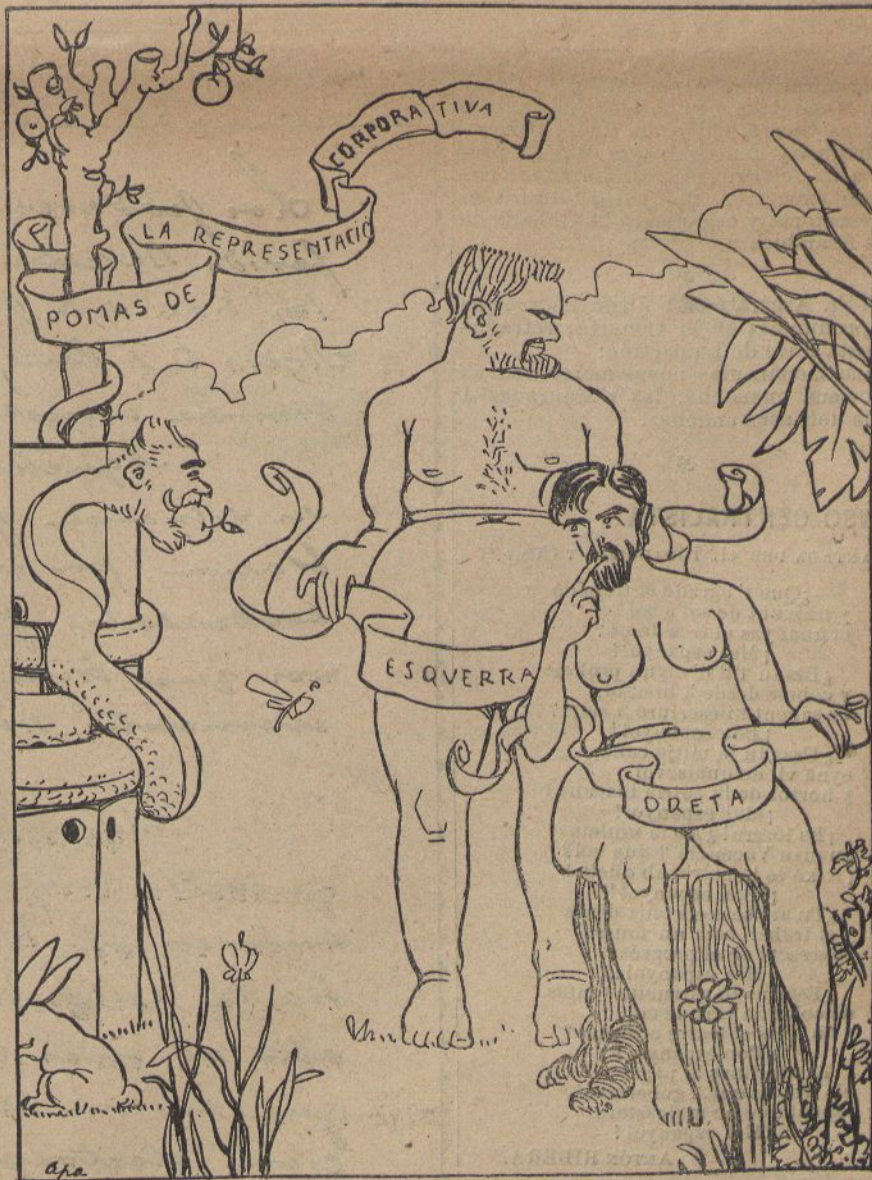
— Buenas comilonas se nos preparan!...

(Dib. de NANCH)

més representats els Srs. Corominas Moles y Pedregal.

Acort fou prés de reunir l'Assamblea republicana el dia 30 del pròxim mes de maig y successius, fins á terminar el seu comés.

LA TEMPTACIÓ

— «Guardadvos de menjar la poma de la serp trahidora, car hauriau fort mal de ventre e seriau foragitats del Parais.»

(Dib. d' APA)

LAS SAGETAS QUE AMOR TIRA

—Qui gemega ja ha rebut.

*(Dib. de SMITH)

rá, es un vell xaruch de mes de 75 anys que podrà fer bon costat ab el general Primo de Rivera y ab el Sr. Rodriguez Sampedro que per allí se'n van.

En Maura dirá: Hi ha un adagi que diu: «Gallina vella fa bon caldo.»

Y'l pais no podrà menos de respóndreli: — Pero n'hi ha un altre que diu: — «Caldera vella, bony ó forat.»

Y fa ja tant temps que no podem sortir de calderas foradadas, que tota la subscia del país s'hi escorra.

Qu' en Lerroux te bonas confidencias en las esferas oficiales, ho patentisa 'l fet d' haver tingut coneixement de que seria condemnat, ab alguns dias d' antelació a la firma de la sentencia, lo qual li permeté escapar-se a Fransa en automòvil.

No 'l censurém per haver-se posat a salvo. Estava en el seu dret: dels que fugen alguns se'n escapan.

Pero 'l seu periódich s' empenya en vendre garsas per perdius als seus cándis parroquians, y aixó es lo que no 's pot tolerar.

La Gaceta xina explicá la fuga de 'n Lerroux parlant d' ella com d' un viatge de gran trascendencia revolucionaria: en Lerroux tenia necessitat de posarse d'acort ab diversos personatjes, residents uns a París, y altres a Belgica. Vaja, qu' en Lerroux ne duya una de cap.

Peró després s' ha vist que no s' havia mogut del Mitj-dia de Fransa.

Y quan el govern francés l' ha obligat a internarse, la Gaceta xina ha ponderat la gran por que fa en Lerroux al govern espanyol, presentantlo com un nou Ruiz Zorrilla, però encare més decidit que don

Manuel. ¡Ja veurán ara lo que succehirá!...

Lo que succehirá!...

Nosaltres ho presumim. Se farán tots els esforços que sigan menester pera negociar l' indult de D. Prudencio, y si no 's pot conseguir del actual govern, s' esperarà a obtenirlo de 'n Moret, quan els liberals tornin a pujar al candellero.

Y llavors el gran rrrrevolucionari tornarà a Barcelona, a fer la revolució en la seva barberia, en el seu forn, en el seu café y en la seva sala d' espectacles de la Casa del Pueblo.

«Ni más ni menos, ni menos ni más» com diu en Sol y Ortega, correligionari de 'n Lerroux, en els seus discursos.

Una crónica den Pous y Pagés, al Poble Catalá, senyalava la possibilitat de que en Sol y Ortega aixequi 'l seu bufet de Barcelona y se'n vagi a Madrit a exercir la carrera d' advocat.

Al senador per... Romanones li convé viure a Madrit. A Barcelona li falta ambient polítich. Desde qu' en Planas y Casals sigué ensorrat, s' eclipsá ja per sempre l' astre major que donava llum al Sol... y Ortega.

Realment aquest es un un Sol que va a la posta... cap a occident.

Peró potser se convertixi en veritat la insinuació de que en Sol va a Madrit en busca d' una cartera. Tot podria ser. No hi ha un D. Melquiades? També pot haverhi un D. Joan.

Y 'l modern D. Joan podrà també dir com l' altre alló de

«en todas partes dejó
memoria amarga de mí»

puig no 's coneix persona ó cosa, tocada pel D. Joan, que no hagi sortit escalabrada.

Y veusquí que mort l' astre major que donava llum al nostre sol, aquest se veu obligat a buscarla a un altre orient. O al Palau d' Orient, que pel cas es lo mateix.

Foren ratificats els poders que l' anterior Assamblea confiá als Srs. Labra, Montes Sierra, Odón de Buen, Jimeno Rodriguez y Pedregal, que baix la presidencia del Sr. Azcarate forman la comissió executiva, la qual publicarà la convocatoria y organitzarà 'ls treballs de dita Asamble.

El Sr. Azcarate en l' últim discurs que ha pronunciat en el Congrés, retragué aquesta frase de Lamartine:

«Las monarquías novas moren a mans dels seus enemics; las restauradas a mans dels seus amichs».

CANSÓ CENTRALISTA

(CANTADA PER «L' IMPARCIAL» Y COMP.)

—¿Que t' agrada el treball
y trasant de sol a sol
et guanyas el tros de pá?

¡Mal espanyol!

¿Ets tu fill d' algun prohom
y cobras desde 'l bressol,
no sabent ni escriure 'l nom?

¡Bon espanyol!

¿Usas tu la mitja cana,
eyna vil de qualsevol
y horror de la patria hispana?

¡Mal espanyol!

¿Es torero! ¿Ab la muleta
guanya Vocencia 'l que vol?

¡Aixó es la patria ab queta!

¿Tu arriscas els teus diners
y el treball com un mussol
engrescat ab el progrés?

¡Mal espanyol!

¿Escrius tu sarsuelas tontas
de color de vert de col
y ab ellas el teatre afrontas?

¡Bon espanyol!

Tu rondinas al pagá
els tributs que 'l govern vol
sabent que ho malgastará.

¡Mal espanyol!

ANTÓN RIBERA.

El Sr. Sánchez Bustillo, ministre de Hisenda qu' ns acaba de regalar en Mau-

AUTÓGRAFO DEL DOCTOR ROBERT

Los poderes que legítimamente nos ha con-
ferido Barcelona para representarla en las Cor-
tes han sido puestos en litigio por la Comisión de
Actas del Congreso, declarando la gravedad e im-
portancia de las

Aquella ciutat, la primera sobrepasada per
la situacion geogràfica, per la densitat de la po-
blacion, per el vigor de la industria y per los tras-
cendentals problemes polítics y administrati-
vos que li són plantejats, queda, en este
momento, sin representacion legitima en las Cortes.

Aquellas falsificacions hanta chora hanta
quedado impunes, no sabemos que contra sus
autores se haya iniciado ningun proceso y
hanta confiaman en sus gestos, desde el mis-
mo al mis bajo, los representantes del poder
que en un sentido ó en otro mediaron en la fun-
cion electoral.

Aquestes ratillas foren trassadas pel Doctor Robert l' any 1901, en la memorable ocasió de haver sigut declarada la gravetat de las
actas de Barcelona, y serviren pera escriure el Manifest al país.

DELS

CAMPANARS DE CATALUNYA

LLORET DE MAR, 2 Mars.

Fa dues setmanes que va morir en aquesta vila el que fou conseqüent republicà, Llorens Gallart.

El seu enterro (que fou purament civil per expressa voluntat del finat), fou una gran manifestació de dol que evidencià las innumerables simpaties de que disfrutava en vida aquell brau defensor de tot ideal de lli-vertat.

Avans de donar-li sepultura, en Vilà y Prats donà las gracias als acompanyants fent l'elogi de las virtuts cívicas y de l'hon- radesa del malaguanyat Gallart.

Sia desde LA CAMPANA CATALANA, donat el pèsam a la familia per aquesta pèrdua que es ben bé irreparable.

MARTORELL, 3 de Mars.

Diumenge passat l'orquestra Planas va de- butar com a cobla fent una gran tocada de sardanas a la plassa de la vila a la que hi concorregueren molts aficionats dels vol- tants y la colla «Poncelletas y Escardots», de Barcelona.

Els lerruxistas havían jurat y perjurat que a cops de estaca las disoldrien perquè la sardana es un ball carlí (!) però tement potser que un cop d'estaca n'porta un altre, no varen fer res y la festa va acabar ab la mateixa alegria que havia comensat con- fraternisanthi tothom menos algunas noyas del l'astocracia que se n' donavan de menos.

«Poncelletas y Escardots» ho varen fer de primera.

Els lerruxistas continúan esperant la vin- guda del seu senyor per Pasqua a encolo- malshi el discurs qu'els hi té promés.

Es una gran cosa l'esperansa!

VALLS, 29 de Febrer.

El nostre ex-diputat D. Badoret Canals ja ha trobat una bona menjadora qu'el com- pensará de la pèrdua para siempre jamás d'aquest districte. En Maura li ha donat, ab la subsecretaria de la presidencia, un bon mugronet pera que vagi mamant y no s' de- candeixi.

Els canaleros d'aquí tornan a estar d'enho- rahona. El mugronet de referencia es prou gros pera que ells hi puguin arriar el mo- rret y la nova investidura de Don Badó es pera ell una mena de patent... de corso pera quan convingui.

DESDE MADRIT

La qüestió catalana ho omplena tot; els cataláns ho trasbalsan tot: veus aquí el resúm de la política espanyola.

La tasca de la solidaritat va destruint els partits espanyols del règim: ara l'un, ara l'altre aniran cayent tots: y sobre d'ells s'alsará la voluntat soberana dels ciutadans, única font de dret, única base de govern dels pobles.

Però la resistencia de la gent d'aquí será forta ¡Madrít! ¡El Madrit de la poli- tica y de la burocracia! ¡quin horror! Els que hi vivim y l'coneixem no sabem comprendre com Espanya te tanta pa- ciencia.

Ara mateix, sentir parlar del partit lli- beral, de n Moret, de n Romanones, fa fe- resa; però no se sab com, l'atmosfera se va esvaint, se restableix l'contacte de colzes y s torna a formar la muralla de- fensa fora de tot lo polítich. ¡Si n viu tanta gent d'aquest règim que arruina a Espanya!

Venen malas novas del Marroch: la cosa está que bufa y aquí, compromesos com están el governs, no se sab què fer. Diumenge de la senmana passada ens van ensenyar 6 000 homes que jatenim ben ar- mats y equipats, com volguent dir «¡No tinguen por!» Jo me 'ls mirava y m con- dolia. Pensar que potser d'aquí dos ó tres mesos aquell soldat fornit, elegant, orgullós, quedarà extés al camp de bata- lla! ¡que aquell oficial ó aquell quefe tan plé de creus y galons acabarà la seva vida al tall d'una gumia ó aixafat sota las potas d'un caball del desert, salvatge y renillant ab ulls de foch y nassos in- flats!... Y passavan generals y ministres, y el rey, y damas, y diputats, y senadors, al galop de sos caballs de luxo ó arrosse- gats furiosament pels automòvils rá- pits...! Y ¡l'alegría dels uniformes y las coloraines rutilavan sobre la tristesa dels pressentiments...

El rey ha passat per Madrit corrents y depressa. Ara ja no es Madrit la cort d'Espanya. El rey no hi viu may... el rey se va esborrant del poble, que te la conciencia del be material que fa la cort, sense pensar que qui ho paga tot es el país... però Madrit cobra... Madrit es a Espanya la finestra de la dreta d'aquell despaig d'una agencia de negocis. La de l'esquerra deya «Pagos: sábados de seis a siete». La de la dreta: «Cobros: todos los días, de 8 a 1 y de 3 a 7.»

La nómina de Madrit y els interessos de Madrit s'emportan, legalment, cinch cents milions de pessetas dels mil del Pressupost. Entre tot Espanya hem de mantenir el règim y el luxo, y els vicis que fa viure.

Y es molt trist aixó: aquí el poble que treballa no ho veu y s debilita y s mor sense saber qui n té la culpa.

NOY

Madrít, 8 Mars.

ENTRE TOCH Y TOCH

I EL SANT DEL ONCLE!

—¿Qué tal, tía?...
—Y ara! ¿d'hont sortiu a n'aquestas horas?

—Es aquest que ha volgut anarsen a dor- mir, y que si no 'l crido no s desperta fins diumenje!...

—No sé si ho sabeu que la nit passada he treballat fins a las cinch.

—Ben fet, noy, primerament es la obli- gació!

—Sabeu qu'heu arreglat molt bé la bo- tiga?... Sembla una taberna de senyors.

—Es cosa dels mossos, que han volgut guarnirla un xich.

—Donchs fá goig!... Oy, tú?...
—No li digueu a n'ell, perquè jo no ho volia de cap manera.

—Y abont'es, que no s veu per aquí?...
—Es allí baix, que treu moscatell per aquella colla.

—Ah, sí! Ara 'l veig. Y bé, ¿cóm vos ha probat el sant?

—Per ara ja ho veyeu! ¡Haventhi salut, hi ha alegría! Ara es aquí l'Anton.

—¡Hoia, noys! ¿Que vos haveu per- dut?... ¡Ja us podíam esperar!...

—Es alló, ¿saben?... Sempre surt un en- trebanch.

—Creguen, donchs, que m sab greu que no haguéu vingut a dinar, perquè us heu deixat perdre cosa bona.

—No n feu cas del vostre oncle.

—¿Que no es veritat?... ¡Ja veureu si tinch rahó! Hem entrat de sopa ab man- danguillas, aixó sí, la carn picada a casa.

—Quina sopa! Cada vegada que un ficava la cullera al plat, n' agafava tres de colla, vull dir que hi havia teca de sobras.

Després, la carn d'olla corresponent, mes com a diada de Sant, aumentada y corretjada ab tots els adelantos de l' abundancia. Segui- dament el plat favorito de casa, ¡relleno de peras! que, la veritat sigui dita, per ferlo,

la Pepa s pinta sola.

—¡Vaya! ¡No m tiris aigua al nas!...

AL TALLER

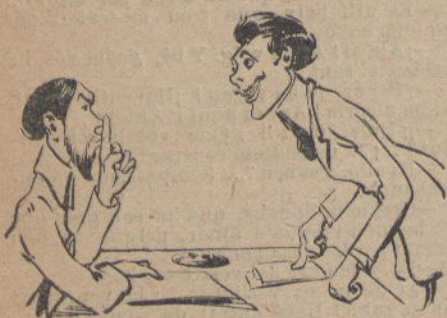

OPISSO

—¿Cóm el titulará aquest quadro? ¿Trianon? ¿Versalles?
—No senyora: «Lo que jo faria.»

(Dib. de R. OPISSO)

A LA REDACCIO

—Ja l' tinch, el xiste: «Tant va el cantí a la font»...
—Donchs, mira, no li posis que qui s' trencaria seriem nosaltres.
(Dib. de NANCH)

—Es la veritat, noys; mireu si era bó, que he repetit tres vegades.
—¡Alsa, oncle!...
—Ab aixó sí que no menteix.
—Després d' un bon trago per tirarho tot avall, han portat tres colomins rostits, que no n' ha quedat ni per els gossos, y per últim un tortell de pasta esponjosa, d' aquells que quan el posas en remull se beu d' una tirada tot el vi d' adins el got.

—¡Sí que ha anat grás!
—Cregueu que si ho hagués sapigut...
—¡Y ara tindré ballaruga fins a las tres de matinata!

—Ja havem vist que hi havia un piano a fora...

—¿Ja es aquí?... Diguéu-li que entri.

—A veure si 'ns romperá els cayrons.

—No tinguis por, dona.

—Que li agrada a l' oncle aixó!

—Després hi caurà malalt.

—Y cá! ¿No veyeu qu' ell hi disfruta?

—Tú, Cisco, agafa la escala de peu, y adressa aquella espelma del salamó, que degota y pot tacar. Au, tú, comensa a tocar-ne una, a veure si animem aixó.

—Diu que ara hi enganya la maneta.

—¿Qué fan aquelles mossas allí fora?... Au, digals-hi que entrin, que aquí hi ha banchs y podrán seure.

—Senyor Anton, aquell xicot diu si vol que toqui la «Santa Espina».

—No n' vull d' espinas; no menjo bacallá per no trobarne y ara aquell ens en donaria una racció que 'ns faria escanyar a tots.

—Voleu, donchs, que toqui un vals?

—Y si pot ser que sigui d' aquells que fassin remoure 'l cos!...

—¿Que sou gat!

—¿Qué dius, bona pessa?... Ja veurás demà quan vinguis.

—Quin vals tan airós que tocan!

—Alsa, noyas, qu' es repicat.

—Vóltala, filla, que vá de bastos!

—L' oncle veig que també 'l balla...

—A veure si treurá 'l relleno abans de fi-carse al lit.

—¡Foch!!... El Salamó's crema.

—¡Reyna Santíssima!... que allí a prop hi ha el petroli.

—¡Cuiteu, noys, porteu l' escala!
—¡Ja creman las cadenetes!... ¡cuiteu!... ¡no dormiu!!
—¡Arranqueuho tot!... Ja está
—¡Jesús, quina trencadissa!
—Es aquell que ha fet caure 'ls porrons de petricó.
—Mireu que la tia no sé que té.
—Ja está apagat, no tinguis por. Pepa...
Pepa...
—Quin susto, noy!
—Sí, filla; ha sigut gros; pero jo 't juro que no 's farà més ball a casa. ¡Desde avuy, manarás tú!

SANTIAGO BOY.

L' OBRER CATALÁ

CARACTERISA al obrer catalá el tenir una personalitat ben destacada. L' obrer catalá, tant en la terra com en un' altra regió qualsevol de la Península, igualment que al estranger, es sempre ell mateix, ab sas qualitats propies que li donan una fesomia peculiar. Es refractari a modificarse. En cambi, obrers de totes las procedencias que venen a Catalunya a guanyarse 'l pa, experimentan una especie de adaptació al *ambent*, que acaba per traduhirse en una completa *catalanizació*. Els seus fills acostuman a ser tant ó més catalans que 'ls que procedeixen directament de famílies d' arrelada soca catalana.

Las bonas qualitats que distingeixen al obrer catalá son l' amor al treball, la facilitat y la vivesa pera practicar-lo, la claretat de seny, que li fa mirar ab horror els efectes enterbolidors del alcoholisme; la morigeració de costums, que 'l porta a aburrir l' ús de las armas pera dirimir qüestions y diferencies, y un gran concepte de la seva dignitat personal.

Es per altra part ambiciós, y sol sentir algun cop la corcò de l' enveja.

Aquest últim defecte ha sigut el principal incentiu dels odis socials, las més de las vegades vilment explotats.

Pero ja parlaré un altre dia, ab més detenció, d' aquest aspecte del problema obrer.

Si es cert, com resulta serho, que l' obrer catalá te qualitats propies y característiques, correlatives ab las dels altres estaments, ¿cóm se podria may justificar la seva hostilitat ó indiferencia, envers el gran moviment desvetllador de Catalunya? ¿Quí podrà sostenir que, al

obrer, ha de serli indiferent la sort de la terra que l' ha vist neixer y que 'l sustenta, la seva organització política, y las institucions de cultura fahedoras al amparo de la autonomia catalana?

¿Es que s' ha cregut que l' existencia d' una Catalunya autónoma s' havia de oposar al cumpliment de las sevas reivindicacions socials, en lo que tenen de justas y lligitimas?

Els que tal cosa volen donarli a entendre l' enganyan miserablement, y abusan de la seva excessiva candides.

Quan l' enterenyinan en una maranya d' utópicas doctrinas sense realitat; quan el saturan de fantasias y somnis, que semblan qüestions de infants ó paisatjes de la lluna, no fan més que apartarlo de la vida práctica, y li produheixen un mal immens. No sembla sino que 's proposin rifarse als candorosos fills del treball.

No es pas mirant enllá, a riscos de tornar-se llucos volgentatratavessar els calitjosos horisons llunyedans, com se resolen las qüestions qu' ens interessan de prop.

Y las qüestions que afectan al treball a Catalunya, s' han de resoldre dintre de Catalunya, com las que afectan a una familia determinada se resolen sempre dintre de la familia mateixa. Y aixó no es egoisme, sino tino pera plantejar las qüestions en son veritable terror.

En aquest concepte just y acomodad en un tot a la realitat, s' imposa que l' obrer,

no ja sols per deber de ciutadania, sino per interés de classe, cooperi eficazment en l' obra d' afermar la personalitat de Catalunya.

Gran número d' obrers hi son ja dintre del moviment solidari com se demostrá en las memorables eleccions del 21 de abril del any passat; pero no basta que hi siguin com a ciutadans:

deurien serhi també com a classe, es a dir corporativament, y ja veurían prompte com al escalí vivificant de l' amor a Catalunya y al amparo de las institucions democráticas, ab seny, reflexió y bona voluntat, s' aplanarian no pocas dificultats que avuy semblan insuperables;

s' armonisarian diferencies que ara semblan irreductibles y s' anirían arbitrant solucions que redundarian en pró del benestar del individu y del progrés social.

Si l' obrer catalá, te, com havem dit al comensar, una personalitat ben destacada,

el no ferla valdre ni posarla en joch, equival a perdre una forsa útil, quan se tracta, com avuy, d' afermar la personalitat de la terra catalana.

Sense 'l seu esforç jo no sé si un moviment tan poderós arribaria a fracassar: lo que si 's pot dir y assegurar es que 'l fracàs del moviment catalá redundaria en benefici directe del régimen centralista, qu' es el GRAN BURGÉS de la malmenada nació espanyola, el més aburrible y despietat explota-

dor de la butxaca dels richs y de la sanch y la suor de la pobra gent treballadora.

DEMOS

LA SOLIDARITAT Á ALACANT

Diumenje fou celebrat ab gran entusiasme el *meeting* inaugural de la Solidaritat alacantina. L' acte tingué lloch en el *Teatre Principal*, que estava plé de gom a gom. Al apareixer en l' escenari els diputats Srs. Corominas, Soriano y Miró, acompanyats dels Srs. Clement, Pérez Pastor, Tapias y demés organitzadors del moviment solidari, foren rebuts ab un esclat de picaments de mans.

Els hermosos discursos pronunciats per dits senyors, trobaren al públich tan vivament identificat ab la idea solidaria, que s' establí desde 'ls primers instants una forta corrent de vida y de calor que promet infiltrarse en l' ánima d' aquell poble, fent que la Solidaritat allí ja siga, desde 'l moment de neixer potent y invencible en sas empreses regeneradoras.

No hi ha dubte que Alacant anorreará al caciquisme que tenia sota-peu a n' aquella hermosa regió, gracias al marasme y al enervament que d' ella s' havian apoderat. Voler es poder, y Alacant vol y podrà.

El *meeting* del diumenje, en que l' ánima condormida d' un poble torna a la vida y s' disposa a la lluyta, briosa y resoltament, deu ser senyalat com una fetxa memorable en els anys de la difusió de la gran idea iniciada a Catalunya. Alacant farà seguir a sas dos restants germanas de la regió valentina, y aixís s' anirà aixamplant el mapa de l' Espanya viva.

TEATRES

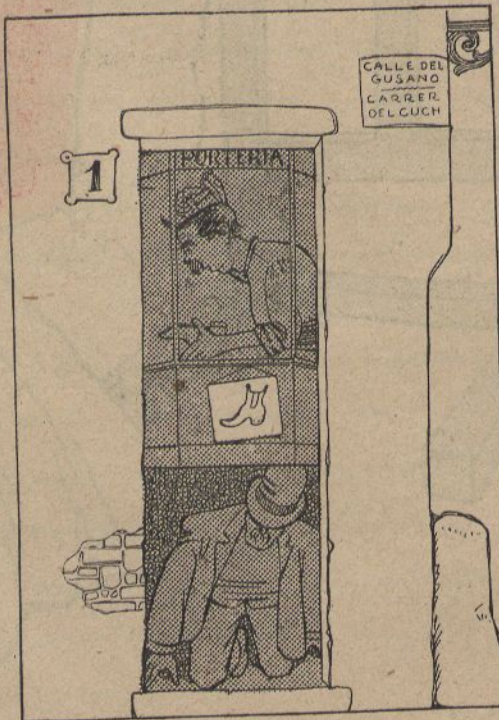
ELDORADO.—En aquest teatre la sempre aplaudida Dora Baldanello ens ha donat a coneixer una nova comedia molt ben dialogada y molt ben construïda per Sabatino Lopez, un autor italiá d' apellido espanyol, titulada *Ninetta*.

Es una de tantas obras talladas ab els patrons de la celeberrima *Zazá*, que manté constantment l' interés del públich sense necessitat de recorre a certs recursos ja gastats per tothom.

UN PARROQUIÁ

—Yahont, te vas ficar divendres que vas fer campana?
—Oy nó! No més la vaig aná a llegir als kioscos, la Campana Catalana.
(Dib. de R. Orisso)

Las entradas estrechas. — Solució al problema de las porterías.
(Dib. de APA)

PREPARATIUS

—Noya, prepara els domassos.
—Que no hauriam de fer dissapte primer?
(Dib. de NANCH)

BELLESAS DE BARCELONA

— El milló adorno de la casa.
(Dib. de NANCH)

La Dora y tota la companyia ho varen fer molt bé, igual que sempre.

El benefici de la eminent actriu italiana ab Zazá fou un altre èxit pera ella y altra nit delitosa pera l' públich d' Eldorado.

TIVOLI.—S' hi han presentat el transformista Donnini, ja conegut dels barcelonins, y els germans Giordano, que fan curiosos experiments d' ilusionisme, molt ben presentats.

El públich demostrà sortirne molt complagut.

PALAU DE LA MÚSICA CATALANA.—Al bell edifici del «Orfeo Català» ja s' hi han fet dos dels grans concerts de la serie d' inaugurals que s' havia anunciat.

La magnífica orga eléctrica que va estrenar l' Alfred Sittart, tocada pel mestre Daniel, l' «Orfeo» dirigit per en Millet, l' orquesta per en Nicolau, y els solistas, tots desempenyaren el seu comés ben fervorosament.

No tenim temps ni espay pera parlar de la música estrenada o de temps no sentida, però volém que consti el nostre aplauso a tothom per la seva fé, el seu entusiasme y la seva atenció en l' interpretació que li corresponia en la tasca artística del conjunt.

ROMEA.—La campana submergida, de G. Hauptmann, traduïda per en Salvador Vilaregut.

Aquesta obra, que ens ha sigut servida pel gloriós «Teatre Intim», que dirigeix l' Adrià Gual, es de las que ha fet y seguirà fent parlar.

No podent dir tot quant voldríam de la obra per mor de l' extensió, concretarém la nostra opinió consignant que en Vilaregut ha fet una obra meritoria y excelent en la traducció; que en Gual ha demostrat una vegada més, ab la direcció escènica, ser un mestre y un artista consumat; que en Jaume Borrás anava completament de cucurulla; que la Xirgu no va entendre prou el seu paper; que ls altres actors y actrius varen estar discrets; que el mestre Pahissa va fer, pera il·lustrar La campana submergida, variats melopeas exquisidas; que en Moragas y l' Alarma varen pintar una excelent decoració, y qu' el públich va engrescar-se de veras ab la obra.

N. N. N.

BONS PATRICIS

En pochos días d' interval han mort a Barcelona don Ferrán Alsina, home de poderosas iniciatives y d' una il·lustració vastíssima, y don Joan Brugada y Bacarissas, regidor que sigui per la barriada de la Barceloneta, ahont era molt conegut y estimat.

L' un y l' altre han fet deixas importants a la ciutat de Barcelona. El senyor Brugada l' ha instituhida hereva universal de la seva fortuna, que ascendeix a unas 500,000 pesetas, y en la qual s' hi contan duas casas, que l' senyor Brugada disposa que sigan destinadas a escoles.

Y l' senyor Alsina li lega la seva finca La Mentora, situada ran del funicular del Tibidabo, y en la qual hi ha instalat un magnífich gabinet de Física, que ja desde la seva formació havia posat el senyor Alsina a la disposició del públich.

CRÓNICA RIMADA

El ballet que l' dijous gras va organisa en Canyadó fou espléndit; pel saló no s' hi podia da un pas.

Nens de totas estaturas, distrassats y fent brasset, y per xo és que 'n dich ballet, perque era un ball de criaturas.

La platea feya goig; l' alfombra de casa rica, y ab cada dona bonica, que un sortia d' alli boig.

Era un ball dat als infants perque estessin divertits, y ab excusa dels petits s' hi divertian els grans.

Per bon gust, en tota Espanya no hi ha com en Canyadó.

—¿Qué dius? ¿qui es aquest senyó?

—¿No l' coneixes?

—No.

—¿M' extranya!

Es el de can Francisquet;

un xicot fi, distingit,

amable y molt aixerit.

—No diguis més; en Bielel.

EDUARD AULÉS.

Els hereus del rey de Portugal han cobrat una pólissa d' una companyia de seguros francesa, d' import 13 milions de franchs. Y un' altra de la Equitativa de 20 mil lliuras esterlinas.

¿Quin pilot de reis, reduhida la suma a moneda portuguesa! Y tot per un rey no més.

A lo menos els hereus de D. Carlos podrán dir:—Los duelos con pan son menos!

EPITAFI A UN EX-MINISTRE

Mon batall no torbará d'aquest difunt el repós: basti dirvos que al plegá queda el país sols ab l' Os gracias a la seva ma.

Una frase del Amo Toni, respecte a la Lley d' Administració local:

—Sacaré la ley con un bostezo ó con un puntapié; pero la sacaré adelante.

No se si las lleys se sacan aixis; però sí que de vegades s' hi treuen als ministres.

O bé ab un estornut d' algú que 's refreda.

O bé ab una puntada de peu d' un poble que 's torna guit.

Blanco y Negro, El Nuevo Mundo y altres periódichs dels que segueixen al rey en els seus viatjes y sempre ab l' objectiu de la máquina fotogràfica apunt, ens l' han presentat, aquests dias, vestit de pagés andalús, la calsa curta, el jech cenyit y calat el calanyés.

Aquest tribut de simpatia als sentiments regionalistas del poble d' Andalusia, ha fet venir salivera a alguns dels pochos elements dinástichs que figuran en la Solidaritat, els quals se proposan invitar a D. Alfons a que durant el seu próxim viatge a Barcelona 's vesteixi de pagés catalá ab l' indispensable barratina.

No sé pas si ho conseguiran.

Ja l'element patriòtic diu esvalotat, temps ha, que al Africa vol aná... ¿Que n' hi estaria de bé!

Pel correu interior rebo 'ls següents versos que no se pas a qui deuen anar endressats. Deuen ser de alguna noya que haurá renyit ab el seu promés.

«Tant si vens a l' hivernada com si arribas al estiu, ets un aucell de passada y aquí no hi farás pas niu.»

Aquest Carnestoltas ha sigut moix, molt moix.

Molt pocas disfressas y encare de forsa mal gust.

La revanche será d' aquí pochos dias.

No val a interpretar maliciosament.

Pero tinguin per segur qu' encare que siguém en Quaresma, de disfressas se 'n veuran molts.

Diu que una de las primeras cosas que farà el Sr. Maura quan vinga a Barcelona, será anar a la Mercé a veurer aquella famosa hermillilla que va deixar al Camaril.

No fos cas que se li hagués arnat.

Al sapiguer la condemna del Stöesel, pensaban: Espanya.—¿Qui fos a Rusia! Stöesel.—¿Qui fos a Espanya!

Pera l' próxim número: LA NATURALES CARICATURISTA, graciosa humorada de Apeles Mes-tres.

UN JOCH MARAVELLÓS

Sembla qui sab qué y total no es ré.

Agaféu un vaset de vidre (sempre valdrá més que de cristall per si no no vos sortia bé y el trencávau), y omplenéu d' aigua, si sou servits ó us plau. Si no esteu per jochs, no h' féu.

Poséuhi la mà al damunt, de manera qu' els dits y el palmell de la mà vos formin un ángul recte, el palmell de la mà horizontal a la taula y els dits verticals a ella.

Ab el palmell de la mà oprimiu ben bé el vas com si el volguessiu fer enfonsar per escotilló ó volguessiu marcar el cercol de la boca del vas en la vostra mà.

Fet aixó y sense deixar d' apretar el vas cap en terra, aniréu redressant els dits fins qu' els tinguéu ben estirats com quan un jura, si jura.

Allavors sentiréu que l' aigua del vas sembla que s' infla y que, com si fos goma, s' enganxa a la pell de la vostra mà.

Allavors aixequéu el bras ben a plom y el vas plé d' aigua s' elevará penjat a vostra mà com per art de encantament.

SALOMÓ.

MANDUCATORIA

Sopa de qua de porch.—Es un plat barato y gustós de la cuyna casolana francesa, perfectament acimatable a Catalunya.

Ingredients: Una qua de porch, una gran col blanca de capdell, una lliura de patatas y un manadet de pastanagas, porros y un nap.

Manipulació: Fassis bullir cinch horas seguidas la qua de porch, y quan el caldo comensa a ser fet, s' hi va tirant ab intervals graduats, primer el manadet de pastanagas y després, seguidament las patatas y per fi la col.

Quan tot sigui ben bullit, s' aboca el caldo a una sopera sobre pá finament lleucat, fentse 'n una sopa escaldada. Y las cols, patatas y la qua de porch se serveixen apart a manera de carn-d' oliá.

Las patatas y las cols, llemineras del greixum, el suavisan y resultan molt gustosas.

BECCO DEL RECÓ.

XARADA

Es lletra vocal primera, en la dos molta aygua hi há, y es total verb castellá que conjuga ab gran fatlera tot ser humá

J. RUSCA.

ANAGRAMA

Un pastor un riu passava dintre una total molt vella y aná a fons, ab una ovella y una total que portava.

J. NOVELL.

LA CARICATURA al EXTRANJER

«El fill del Kaiser a Paris».—Hi ha molts maneres de ser conquistador.

(Del FISCHIETTO)

TARJETA

ANA VILÁ ALLER

Formar ab aquestas lletras, degudament combinadas, el títol de una obra catalana molt celebrada.

v. BORRAS BAJES.

GEROGLIFICH

T
LA
VEU
TOT
GALÁN

SOLUCIÓ

á lo insertat en l' últim número

1. PARADA Fe - de - ral
2. ANAGRAMA Rita - Tria

MÁXIMAS Y CABORIAS

A vegadas, al fer una bona acció, l' home cau en un parany com si l' haguessin cassat ab rateta.

Com més se coneix als homes, més lluny aném de trobarne un dintre quina pell voldríam estar.

Moltes vegadas fem la contraria a una observació justa per un secret despit de que no se 'ns hagi acudit a nosaltres ferla primer.

El mon es fet de tal manera, que la major part de las vegadas val més estar equivocac ab la multitut, que tenir rahó tot sol.

En el calor ab que defensém als nostres amichs quan algú 'ls critica, se coneix que considerém el dret de dirne mal com un monopoli nostre.

La impassibilitat de la natura es la eterna crítica de nostra agitació.

CORRESPONDENCIA

T. M.—Miraréu d' enquirbirho quan toqui.

E. Cid.—No están del tot bé.

D. M.—Poble Nou.—Algunas, senyor orfeonista, entran en cartera, però aixó no será obstacle pera que un altre vegada fassi el favor de franquejar el sobre degudament.

J. B.—Poble Nou.—Particularment gracias; pera publicarho no está bé.

J. C.—Sabadell.—¿Que ho creu vosté que algú pugui dirse «Agra Caginar y Bila»? Jo, si m' ho digués, ó 'm pegaria un tiro ó 'm faria carli.

Mr. Germain Lacal.—¿Y ara! ¿D' hont me vé vosté? Aprofitaré la segona xarada. Lo altre no. Entra en torn que, ¡qui sab quan li tocará!

Mr. Laffitte.—Y va de messieurs! Dómino! Entra en cartera.

J. M. S.—M. D. y A.—Cucco.—R. J.—Sut, Mus y M.ª T.—Al sach.

(Quedan cartas pera contestar.)

GARIBALDI.

Tobella y Costa: Asalto, 45 - BARCELONA

LILIANA, poema d'Apeles Mestres (Il·lustracions del autor)

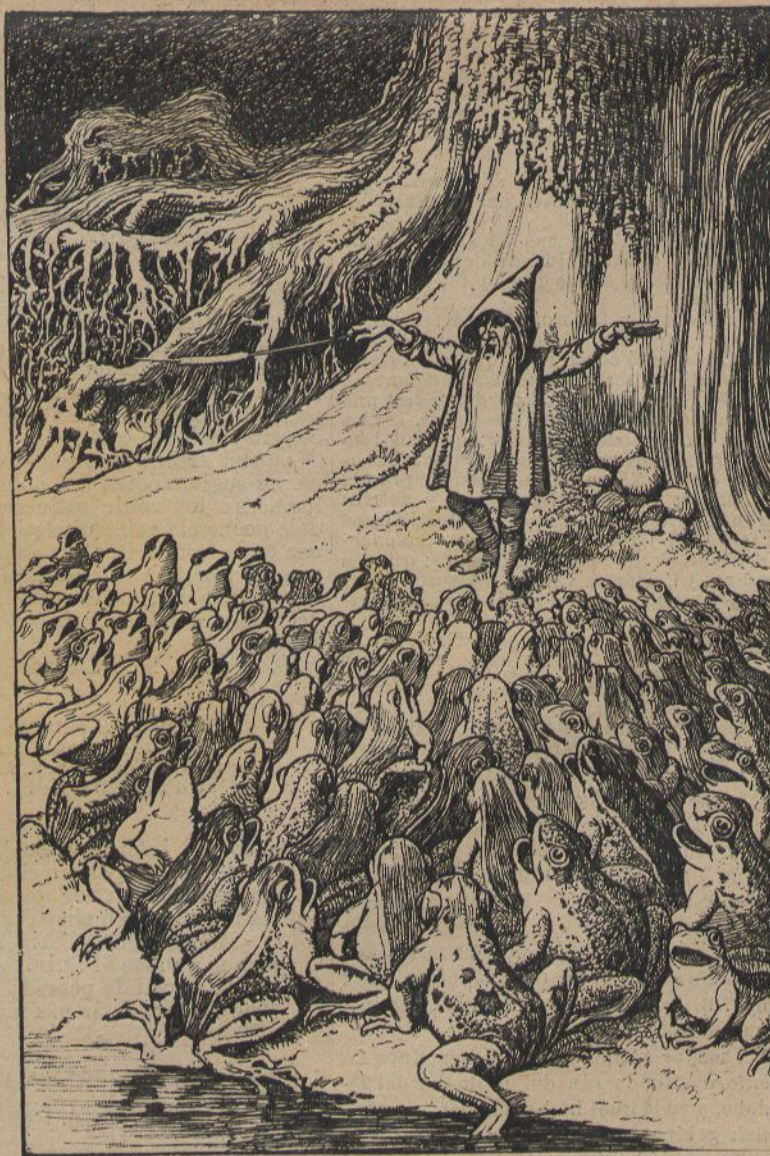
Els arbres fugint del home, destructor dels boscos.

Flok, Nik y Puk, reunits en consell.

Liliana y Flor de Lili.

El Concert de las granotas.